

РЕШЕНИЕ

№ 17488

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на
прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1869** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура" чрез представител по
пълномощие юрисконсулт Д. Д. срещу решение № 5390 от 15.12.2024г. постановено по НАХД
№ 8956/2024г от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15 - ти състав.

С обжалваното решение е отменен Електронен фиш № [ЕГН] на Агенция "Пътна
инфраструктура", с който на „АТМИКС БЕТОН“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 187а, ал. 2,
т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата е наложена имуществена
санкция в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП .

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като
постановен в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният състав
приема, че за нарушение на чл.179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на
електронен фиш с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП предоставя възможност за
издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, 3а и 3б от ЗДвП, установено и
заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП. Посочва съдебна практика, съгласно
която въпреки, че в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП да е направено препращане
единствено към нарушенията по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, правилото по чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП
съдържа изрична регламентация за електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП.
Сочи, че в такъв смисъл е и разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, към която препращал самият

чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. Оспорват се изводите на съда за допуснато противоречие с реда, предвиден в Регламент за изпълнение на ЕС 2020/204 при реализиране административнонаказателната отговорност на ответника, както и извода за несъразмерност на наложената глоба с тежестта на извършеното нарушение. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и да потвърди процесния Електронен фиш /ЕФ/. Възражава се и срещу присъдения с решението размер на съдебни разноски в полза на дружеството. Не се претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от юрк. Д. Д., който поддържа жалбата. Не претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата - „АТМИКС БЕТОН“ ЕООД е представил писмен отговор на касационната жалба, в който подробно излага съображения за правилността на обжалваното решение като навежда и доводи за неправилност на реда, по който е ангажирана отговорността му. В съдебно заседание се представлява от процесуален представител адв.И., преупълномощена от адв.Л.. Претендира присъждане на разноски по списък. Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира решението на Софийски районен съд за валидно, допустимо и правилно.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

За да постанови своето решение, съставът на районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 10.01.2021г., в 11:47 часа, с устройство № 20421, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закон за пътищата (ЗП), намиращо се на път А-3 км 8+226, е установено, че товарен автомобил влекач „М. ТГХ“, с рег. [рег.номер на МПС] ,собственост на „Атмикс Бетон“ ЕООД ,ЕИК[ЕИК], с технически допустима максимална маса 20500, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6, с ремарке с общ брой оси 5, с технически допустима максимална маса на състава 4400, се е движило в Столична община по път А-3 км 8+226, с посока нарастващ километър, който бил включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС частично не била заплатена дължимата пътна такса по чл.10,ал.1,т.2 от Закона за пътищата, тъй като ППС има тол декларация за преминаването ,но платената категория е по-малка от измерената.

От правна страна съдът е направил извод, че в случая незаконосъобразно за вмененото нарушение е издаден електронен фиш вместо да бъде съставен АУАН и въз основа на него наказателно постановление. Счел е, че не е спазена процедурата, предвидена в закона, за ангажиране

административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател, тъй като за така вмененото на жалбоподателя нарушение няма процесуална възможност да се издава електронен фиш. Съдът е констатирал и съществено противоречие между описанието на нарушението ,в частта на изпълнителното деяние в електронния фиш и посочената законова разпоредба ,която е нарушена ,което е ограничило правото на наказаното лице да разбере какво нарушение е извършило и за какво точно е наказано. Приел е и че в случая е следвало да се приложат разпоредбите на регламент за изпълнение /ЕС/2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г.,които имат пряко действие ,като собственикът и ползвател на процесното ППС не е следвало да бъде директно санкциониран ,а да му се предостави възможност да доплати дължимата пъта такса за съответната категория ППС за преминаване през процесния сегмент от пътя. Приел е и че при издаването на атакувания ЕФ е нарушен принципа на пропорционалност. Поради горното е отменил фиша.

Решението е правилно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението , за допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и нарушение на приложимия материален закон кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, която на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях.

Правилно районният съд е приел, че ангажирането на отговорността на нарушителя по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, с издаване на ЕФ при условията на чл. 189ж ЗДвП е недопустимо, защото разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП / в приложимата към момента на съставянето му редакция/ ясно регламентира, че единствено при осъществяване състава на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, когато нарушението е установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Следователно отклонение от общото правило за протичане на административнонаказателното производство, чрез издаване на АУАН и НП е предвидено само при констатирано нарушение по чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и при констатирано нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и 2 ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3-3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3-3б и чл. 167а, съобразно тяхната компетентност, като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3-3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта. От така посочената разпоредба става ясно, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3-3в ЗДвП, се съставят актове за установяване на административни нарушения, а също и компетентността на органите, които ги съставят.

Законодателят ясно и категорично е предвидил с един и същи закон, че установяването на конкретно нарушение става чрез съставяне на АУАН, а за друго, също така конкретно посочено нарушение може да се състави ЕФ. При това положение е недопустимо да се допълва съдържанието на законова разпоредба, предвиждаща административнонаказателна отговорност с аргументи от съдържанието на норми, уреждащи правомощията на държавни органи. Не може да обоснове съставянето на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б и препратката за влизане в сила на електронните фишове, съдържаща се в чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП, след като в ал. 1 на нормата не е предвидена възможност за съставяне на електронен фиш за нарушение по чл. 179,

ал. 3б ЗДвП (в сила към датата на издаване на процесния ЕФ). След като цели административнонаказателна репресия, законодателят следва да бъде ясен, конкретен и точен при създаването на правните норми. Настъпилата законодателна промяна изразяваща се в допълване на чл.189ж, ал.1, изр. първо от ЗДвП с изрази "-3б" добавен след изрази "чл. 179, ал.3", обнародвана в ДВ, бр. 13 от 2024 г. /,при нарушение по чл.179, ал.3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3, може да се издава ЕФ..."/, е в сила от 13.02.2024 г., поради което не се променя горният извод. Нормата е процесуална и се прилага незабавно с влизането ѝ в сила, което означава, че за нарушения като процесното, извършени преди тази дата, не съществува възможност за издаването на ЕФ.

Несподелима е и тезата на касатора за пропорционалност на наложената административна санкция.

С Решение на съда от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. СЕС е приел, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

Санкционната разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "Имуществена санкция" в абсолютен размер от 2500 лева, противоречи на съдържанието се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. Тази разпоредба не може да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл.9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън предвидения в закона размер. При тези обстоятелства съдът приема, че единственият възможен изход е санкционната норма да остане без приложение, което следва да има за последица отмяна на електронния фиш.

С Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело *Simmenthal* се налага разбирането, че е налице задължение на националния съд да не приложи националните разпоредби, които създават пречки за пълната ефикасност на общностните норми. Както се сочи в това решение, в качеството си на общностен съд на общото право националният съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то предоставя на частноправните субекти, като остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която е в противоречие с общностното право.

При съобразяване със задължителното тълкуване на общностното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден и в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на

пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер без да е оставена възможност за неговата индивидуализация.

Обжалваното решение е правилно и в частта за разноските, предвид констатираната от настоящата инстанция липса на възражение на касатора в хода по същество пред СРС срещу претендирания от дружеството със списъка по чл.80ГПК размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение ,като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, на ответника се следват разноски. Същият своевременно е поискал присъждането им с представения списък по чл.80 ГПК /л.35/, като е представил договор за правна помощ от 15.02.2025 г., съгласно който, в чл.5,т.4 е удостоверено плащане в брой на договореното адвокатско възнаграждение -650лв. Съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, предвид фактическата и правна сложност на спора и извършените от процесуалния представител на ответника процесуални действия/представен е както писмен отговор, така и становище по същество на спора/,поради което разноските следва да се присъдят в претендирания и доказан размер 650лв, който е близък до минималния размер в случая -550лв., съгласно чл.18,ал.2 във вр. чл.7 ал.2, т.2 от Наредбата №1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5390/15.12.2024 г., постановено по АНД № 8956/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура", ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], да заплати на „АТМИКС БЕТОН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], разноски по делото за касационната инстанция, в размер на 650 /шестстотин и петдесет лева .

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.